

ЧУДОМИР ВЕГЕТАРИАНЕЦ

Част 15 от „Делидимови одумки“

chitanka.info

Баща му беше в положение човек, имотен беше и гледаше съответно на живота, а то какво прави, какво струва, не зная, ама замина момче младо и хубаво, като цъфнал гюл, наука да учи в София, стоя колкото стоя, току се върна един ден смачкано, рошаво, мършаво, гаче ли като свети Ивана се е хранило със скакалци и див мед само. Заряза и наука, и всичко и започна със земята да се бори като нас. Питам го веднъж:

— Стефко бе, че какво, толкова, си отпаднал в телосложението и бузите ти залесени тук-там на участъци?

— Аз — кай, — бай Димо, тъй си живея, толкова ми е — кай — убеждението. По природата се вода — кай.

— Ама не се ли храниш — думам, — не похапнуваш ли си повечко, та си се източил като бобена вейка?

— Храня се, похапвам си, ама месо не ям и каквото взема — сурово го вземам. С плодове — кай, — със зеленчуци, с ядки и сокове поддържам живота. Орехи ям — казва — много, защото те са четири пъти по-хранителни от месото, четири пъти — от яйцата и повече от десет пъти — от млякото. Имат си — кай — и тлъстините, и захарите, и белтъците.

Ха сега де! Орех с белтък!

— Е, хубаво — казвам, — сурови ги ядеш, ама боб суров може ли да се яде? Картофи ядат ли се? Сурови тикви, да речем, само прасетата, да прощаваш, толкова...

— Тъй — казва, — сурови си ги ям, защото огънят — кай — ги разваля. Променя им — кай — химическия и енергическия състав и ги прави — кай — по-мъчно смилаеми.

И това не бях чувал, и това научих! Бря, пуста наука, бря! Побърка ни хубавите момчета и вер селям!

Питам после поп Еня вярно ли е, дето го разправя.

— Вярно е — кай. — Не му знам — кай — каква вяра изповядва, съботник ли е, от жълтото братство ли е, ама и хляб не яде, а кълве житото като мисирек. Леля му Райна разправяла на попадията. Сурово го кълвял, или пък го топял в студена вода и го джвакал като дъвка, песоглавецът му с песоглавец! Сохрани боже!

Кръсти се попът и разправя, а аз се пуля насреща му и се чудя и мая.

— А бе какво се чудиш — обажда се Лъжлив Съби, — и бързуняк яде момъкът, и млечък, и капикоса, и каквото му попадне. На моята нива — кай, — до гробищата, синора го е опасал като магаре до дъно. Ами! И тръне имаше тук-там, и тях ги няма.

Един ден — кай, — като гледал как сладко пасат конете люцерната в хаджи Дончовата ливада, да вземе да се намъкне и той, че да нагъва люцерна, да нагъва, додето му се издул коремът като на малко циганче, кога яде варени тикви. Щял да се пукне момъкът и да експлодира без малко.

Разтривали го, церили го, хеле му преминало.

— А бре, майка — думала му каква Деля, — ами че може ли тъй като добитъка?... Ами че хайде, да речем, прияло ти се е люцерна, ами че посоли си я малко, полей си я с оцет отгоре, че тогава! А то тъй на какво прилича?

Оттогава — кай — не е хапвал вече люцерна. Кошрава почна да нагъва и по-добре му е на момчето, заглади му се косъмът и брадата му по-честа стана.

— Ех, Събко — думам му, — смеем се ние и се подиграваме, ама знам ли? Както ми е тръгнало и на мене толкова време без работа, дали няма да се пиша и аз в неговата партия, че да тръгнем кооперативно да пасем по синорите. А?!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.